

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποίχει γρόσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γίν' έρρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—όπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φράγα είναί μ'όνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγα και 'στ'ό χέρι.

Έπτά του Δεκεμβρίου
του λαοσωτηρίου.

Έβδομήντα κι' ένιά κι' έπτακόσα
και μετρηθών μετρηματα τόσα.

Κάκιζα του Λεβίδη μέ τόν Κορδοβάνη.

Τήν μ'ην άειδε, Θεά, του Νίκου του Λεβίδη,
πούδωσε μία κι' άναψε λές κι' ήταν ροκανίδι,
πολλές δε γλώσσας 'Αγίων προς τό λαλαιν άκόνησε,
γιατί και τουτον ό παππος πολύ τόν παρηγάμισε.

Κι' όπότεν τήν Κυβέρνησιν τήν νέαν έσχημάτισε
καθόλου δέν έρώτησε και τήν 'δική του γνώμη,
άν κι' ό Λεβίδης σκανιδε σπουδαίος έσχημάτισε
κι' οι λόγοι του 'στάς άκοός αντιλαλούν άκόμη.

Αυτό τόν Νικολή
τόν πείραζε πολύ,

κι' ως ό Πηλειδής 'Αχιλλεύς 'στον 'Αγίων τά πλοία
μονάχος άπεχώρησε χάριν τής Βρυσθίδος,
έτσι κι' αυτός, άπαρηθής τά τόσα μεγαλειά,
έκάθισε περίλυπος έπί μιζή σάνιδος.

Πάνει και γράφει μιζή γραφή 'στου γέρου τό Δοβλέτι
πώς διόλου δέν έπιθυμεί γιά φίλους του ρουσαρέτι,
και 'πίσω νά του στείλουνε τάς σημειώσεις δίλας
και δέν χαρίζεi κάστανα κι' ό καπετάν Νικόλας.

Τέτοια λέγει τρομερός,
κι' ό παππος ό λιγερός
τόν Σκουζέ 'στον Νίκο στέλλει
και πολλά του παραγγέλλει.

Ό Σκουζές λοιπόν έπιγε μιζή και δού 'στου Νικολή
και μέ τρόπο του 'μιλει,
και γλυκά τόν καλοπιάνει,
όμως τίποτα δέν κάνει.

Φεύγει τότε, πλην ξανά
'στον Λεβίδου γυρνή,
μαζι πέρνει και τόν Ράλλη,
τόν νταή τόν χρυσαμάλλη.

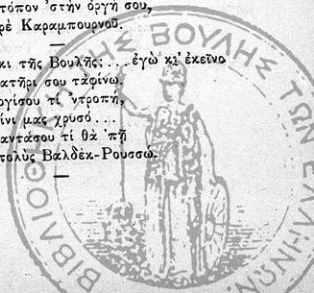
Κι' οι δού πνε 'στου Λεβίδη
νά του 'πουν νά μετανοώσρη,
πέρνουνε μαζι και ζούδι
για νά πιη νά ξεθωμάσρη.

Κι' έτσι τό χρυσό καλλι
'στον ζεύγολο μιλει:
Βρέ καλέ μου, βρέ κακέ μου,
Νικολάκη ναυτικέ μου,
μήν ξεγάνης τό μπαλαόνι
και τό κέντρο μας, έριψη,
πού 'καλοδους σάν άθώνι,
σάν γαλιζάντρα και κοτσάρι.

Άφησε τήν κάκια πιζή
και ν' άλλάξης στοχαμούς,
μήν ξεγάνης τά γκαπιζά,
τά σανιδίχ, τούς θερούς.

Τόν άγώνα συλλογίσου,
και σάν φρόνιμος μέ νού
δύσε τόπον 'στην όργη σου,
φλογερέ Καραμπουρού.

Θέλεις τό Προεδρικό της Βουλής; ... έγώ κι' έκτενο
για χάρη σου τράνω.
Συλλογίσου τί νεροπή,
κακαρίνι μας χρυσό ...
για φαγάσου τί θά 'π'η
κι' ό πολυ Βαλδέκ-Ρουσσά.

Τούς πιστούς σου φίλους ἄκου,
Νικολάκη μου, κ' ἔμεινα...
μὰ τοῦ κακοῦ, μὰ τοῦ κακοῦ,
πᾶν τὰ λόγια μου χαμένα.

Σταθερός εἰς τὸν θυμὸ τοῦ
τὸν βαστάξ, δὲν ζεθουμάεινε,
καὶ τοὺς δείχνει τὸν λαμῶ τοῦ,
ποῦ βραχνὸς ἀκόμη μένει
ἀπ' τοὺς λόγους, ποῦγε βγάλει
μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν Ράλλη
πρὸς λαὸν θεομοτρᾶντα, πρὸς λαὸν σκανδιναῶστην,
εἰς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου τὸν περιόξαν ἐξώστην.

Ἄπρακτος κ' ὁ Ράλλη φεύγει κ' ὁ καθεὶς τὸν σταματᾷ
καὶ τί τρέχει τὸν ῥωτᾷ.

Γιὰ τὸν Νίκο μὴ ῥωτᾷτε κ' ἄδικα τὸν κατηγῶ,
τὸν Θεὸν παρακλοῦσεν νὰ τὸν εὐρῶ μοναχό.
Ἐστὸν καθῆρτον τοῦ ἑσκετᾶν κ' ἔμπεσους καραμέλαις
τῆς ἀλτέας καὶ τῆς γόμας μὲ τῆς δύο τοῦ τῆς μασέλαις.

Μῆνης κ' ἄλλων μηνιούτων κ' Ἰπποουργῶν ἐπιλαχόντων.

Τὴν μῆην αἰεὶδε, Θεά, καὶ τὸσων ἄλλων φίλων,
ὅπου κ' αὐτοὶ γιὰ τοὺς θεομοῦς εἰργάσθησαν μὲ ζῆλον,
πλὴν ὁ Σανδαρούμπραος τοὺς ἄρσεν ἀπύου
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Καὶ τότε ἐφώνησε καθεὶς
θεομορφοῦς ἀδικηθεὶς
πρὸς τὸν μεγάλου γέροντα,
τὸν ἐν ἀρχῇ μακρίζοντα.

Κλυθὶ μου, σκανδιναῦλε καὶ κοιτοσάντη κρῆσις,
ὅς ἀμοιβέθηκας θεομοῦς καὶ κρατικῶς ἀνάσεις.
Ἄν ἐρεψκ κ' ἐγὼ ποτὲ τῆς Κορδονάρης μύστις,
ἂν ἄρσενος εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέμεινα καὶ νῆστις,
κ' ἂν εἶχα νομοσχέδια σὲ κάθε μου θυλάκιον,
ἐέλωρ τότε κρήνην καὶ δὸς χερτοφυλάκιον.

Ἄμειλικτος ὁ Σαββιάθ, χαμένος τὸσος ζῆλος,
κ' ὁ Βελλινάντης τῶν Παζῶν, ὁ Θεόδωρος ὁ φίλος,
τέτοια κ' ἐκεῖνος ἔλεγε μὲ πλάγιο βαρὺ
ἑστὸν γέρο Θεοδωρῆ:

Πῶς ἀπκρήνῃς ἄδικα τὸν ἀδελροπητὸ σου,
τὸν Παζῖν τὸν Θεόδωρο, τὸν συνωνομάτῳ σου;
Μὴ τάχατε δὲν ἐβάλα καὶ πάλι τὰ γαλιὰ
ἑστὸυ Θεοτόκη τὸν Μακρῆ, τὸν παίει τὰ βιαλιὰ;

Μήπως γὰρ ἔμεινα ἕξοβραγας δὲν ἔστησαν καὶ δικτα; κ'
μήπως γιὰ σένα ἑστὸυ Βουλῆ δὲν ἔκανα ζενούκτι; κ'
μήπως πιστὸς ἡμέτερος δὲν ἔστεκα σμά σου;
κρίμα ποὺ ἑσκέπαι κ' ἐγὼ
μῶλις μὲ κάνεις Ἰππουργό
κἄποιο παιδὶ νὰ ἑπάτιξιν τὰ βγάλω τῶνομά σου.

Γιατί, Θεοδωρῆ, κ' ἔμειν' ἀφαιρεῖς;
ἢ μὴ τοὺς Παζῶς μικροῦς τοὺς θαρρεῖς;
πλὴν μᾶθε, παππούλη, Παζοὶ κ' Ἀντιπάξοι
πῶς κάνουν Παρῖσιχ καὶ Λόντραις δεκάξη.

Κ' ὁ Κατζῆσκος τέτοια λέει μὲ παράπονο πικρὸ
ἑστὸν μεγάλο φαλακρό.
Ἄχ καὶ βιάξ, Κορδονάρη... πῶς κ' ἐμὲ νὰ παρατήρησ
καὶ γιατὶ τὸν Καραπάνο Ναυτικὸ νὰ τὸν βαπτίσηρ;

Μήπως εἶναι πῶς καλὸς
γιατὶ φαίνεται Ἰηλὸς
κ' ἔχει σκέλια σὰν κατάρτια καὶ μαντεῖα τῆς Δωδώνης,
ποῦ μαντεύουσι τὰς κινήσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης;

Τί τὰ θέλω καὶ τὰ γάδια, τὰ ψι ψι, τὰ μυστικά,
καὶ τὰ λόγια τὰ γλυκά,
ποῦ ἑστὰς ὥρας τὰς κρίσιμους τὴν φιλία μου ξεγάνεις
καὶ πηγαινεις καὶ μοῦ κάνεις
τῶν Ναυτικῶν Ἰππουργό
τῆς Βουλῆς τὸν πελαγῆ;

Κάλλιο νᾶλειπαι οἱ λόγοι καὶ τὰ γάδια σου, Κορδῶνα,
καὶ νὰ μ' ἐβαξες κ' ἔμεινα ἑστὸν λαμπρὸν σου τὸν Νυμφῶνα.
Κάλλιο πέντε καὶ ἑστὸ χέρι
παρὰ δεκα καὶ καρτερεῖ.

Τέτοια φωνάζει ἑστὸν παπποῦ κ' ὁ Λάππας ὁ Γιαννάκης:
μὴ ἑστῆς περιδείκας σου δὲν μ' ἔπηρες συγνάκις;
δὲν σὲ συνάδεκα κ' ἐγὼ μὲ τὸσους ἡμέτερους
νεάζοντα καὶ γέροντα;

Μὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἄρσενον δὲν εἶδες καὶ τὸν Λάππα;
μήπως κ' ἐγὼ γιὰ τοὺς θεομοῦς ὀρθὰ κορτὰ δὲν τάπα;
γιατὶ λοιπὸν μ' ἀδίκησες, Κορδῶνα σκανδιναῦ;
γιατ' εἶμαι τάχατε κοντὸς δὲν σοῦ κτυπῶ ἑστὸ μάτι;

Κ' ὁ γέρος τοῦπε: σὲ ποῦω,
μὰ δρόλου δὲν εὐ λημονῶ.
Κ' ἂν εἶπαι ἑστὸυ Λειδακῆ
πῶς σοῦβλα τριλοποδιά,
ἑστὸυ γλώσσα τῶν τὴν ποσυχαρῆ
νὰ βγάινουσι κακὸ σπυρί.

Κ' ἂν φίλοι τῶπαν ἀπ' ἐδῶ,
δὲν θέλω ἔμπρὸς μου νὰ τοὺς ἔδῶ.

Ἐγὼ νὰ κάνω σκέπτομαι, Κορδῶνα τεχνίς,
κ' ἑνα χερτοφυλάκιον γιὰ τὴν Συγκωνίαν,
καὶ τὸ μισὸ ἑστῆς Λειδακῆς θὰ δώσω τὸ Ρηγόπουλο
καὶ ἄλλο ἑστὸν Μπακόπουλο.

Ἐσεὶ τὸν παρηγορεῖ,
κ' ὁ Γιαννάκης καρτερεῖ
πῶς θὰ νέυσθ καὶ πρὸς τοῦτον ὁ θυμῆρης Εὐρυκρείων,
καὶ πετόνεταὶ Ἰηλά,
καὶ δὸς κλαίει, τρεῖς γελᾷ,
Ἰωάννης τῶν γελῶτων, Ἰωάννης τῶν δακρῶων.

Μὰ κ' ὁ Χοιδᾶς τῆς Πάτρας τέτοια φάλλει μὲ ζουρνά:
ὄχι μόνον Ἰππουργό σου δὲν μὲ κάνεις, Κορδῶνα,
μὰ κ' αὐτὸν τὸν Λακουρέζο, ποῦ τὸν ἔχω συγγενῆ,
μὰ καὶ δὸς ἑστὸυ Μεσολόγγι μοῦ τὸν στέλλεις γιὰ ποιητῆ.
Πλὴν ἀργὰ θὰ σοῦβλ' ἡ γνώσις
καὶ πικρὰ θὰ μετανοήσῃς.